

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. W.**
proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. 5644/25/5100-41453-713504

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud se v projednávané věci zabývá návrhem na vyloučení vozidla Mercedes Benz, které pojato do soupisu věcí určených k prodeji v daňové exekuci nařízené proti daňovému dlužníkovi, od něhož měl žalobce nabýt vlastnické právo k tomuto vozidlu.
2. Žalobce je od 11. 3. 2024 evidovaný v registru silničních vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla Mercedes Benz C 220 D 4MATIC, černé barvy, RZ: X, VIN: X (dále jen „vozidlo“). V období do 11. 3. 2024 byla jako vlastník vozidla evidovaná společnost MONETA Auto, s.r.o. (dále jen „společnost MONETA“) a jako jeho provozovatel společnost J.D.J. s. r. o., IČO: 28712102, sídlem Slovákova 351/2, Brno (dále jen „daňový dlužník“).

3. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil exekucí příkazem na prodej movitých věcí ze dne 6. 6. 2024, č. j. 2693170/24/3001-80541-705582, daňovou exekuci proti daňovému dlužníku. Ten měl vozidlo nabýt do vlastnictví od společnosti MONETA a následně je převést do vlastnictví žalobce na základě kupní smlouvy ze dne 2. 7. 2019. Převod vozidla na žalobce je však podle správce daně vůči němu neúčinný podle § 180 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Vozidlo tak bylo dne 25. 6. 2024 pojata do soupisu věcí určených k prodeji v daňové exekuci.
4. Žalobce podal dne 10. 7. 2024 návrh na vyloučení vozidla z daňové exekuce dle § 179 daňového řádu. Správce daně rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024, č. j. 3354203/24/3001-80050-713179, návrhu nevyhověl a vozidlo z daňové exekuce nevyloučil. Žalobce proto podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 2. 2025, č. j. 5644/25/5100-41453-713504 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
5. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba

6. Dne 22. 11. 2021 byla daňovému dlužníku doručena výzva k podání prohlášení o majetku č. j. 4485515/21/3001-80541-713047 (dále jen „výzva k prohlášení o majetku“), na niž daňový dlužník nereagoval. Na to správce daně vydal exekuční příkaz, na jehož základě mělo být prodáno vozidlo. Podle žalobce je chybný závěr o tom, že právní jednání daňového dlužníka spočívající v převodu vozidla na žalobce bylo provedeno po výzvě k prohlášení majetku, a je proto vůči němu neúčinné podle § 180 odst. 6 daňového řádu. Žalovaný své závěry dovodil jednak z údajů v registru vozidel, dále ze dvou vyjádření společnosti MONETA, ze smlouvy o úvěru č. 33668999 ze dne 10. 4. 2017 a z plné moci, kterou společnost MONETA udělila k jednání na příslušném registru vozidel. Vyjádření společnosti MONETA žalobce nepovažuje za důkazní prostředek ve smyslu § 93 daňového řádu. Obsah smlouvy o úvěru mu není znám, měl možnost se seznámit jen s částmi jejích článků 3 a 4, které žalovaný parafrázoval v napadeném rozhodnutí. Žalobce považuje za vyloučené, aby jen z textu úvěrové smlouvy či plné moci bylo možno zjistit, kdy daňový dlužník splatil úvěr. Žalovaný přitom na jedné straně právě ze skutečnosti týkající se splacení úvěru daňovým dlužníkem dovozuje závěr o neúčinnosti právního jednání daňového dlužníka ohledně vozidla vůči správci daně. Na druhé straně ale odmítl provést důkazy navrhané žalobcem (výpis z účtu společnosti MONETA) k určení okamžiku, kdy skutečně došlo ke splacení úvěru daňovým dlužníkem s tím, že tato skutečnost není pro věc podstatná. Splacení úvěru dne 14. 2. 2024 doposud nebylo prokázáno. Tento závěr žalovaného nemá oporu ve spise.
7. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že neprokázal své vlastnické právo k vozidlu. Žalobce předložil kupní smlouvu, na jejímž základě nabyl dne 2. 7. 2019 od daňového dlužníka vozidlo a toto také fyzicky převzal. Kupní smlouva byla uzavřena v písemné formě a má veškeré zákonné náležitosti a jako taková je platná.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje i na další listiny, které si od společnosti MONETA vyžádal. Z napadeného rozhodnutí však nelze dovodit, o jaké další listiny se jedná, zda je žalovaný jako důkaz provedl a co z nich pro účely nynější věci zjistil a jak je hodnotil. Žalobce také poukazuje na rozpor napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správce

daně o vyloučení majetku ohledně existence a prokázání vlastnického práva k vozidlu. Tyto vady zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí.

9. Z obsahu napadeného rozhodnutí, potažmo z úvěrové smlouvy, jejíž obsah není žalobci znám, nevyplývá, že by absence předchozího písemného souhlasu úvěrové společnosti s prodejem vozidla zakládala neplatnost kupní smlouvy, jak tvrdí žalovaný. I kdyby žalobce teoreticky připustil, že ze smlouvy o úvěru má vyplývat žalovaným uváděná neplatnost kupní smlouvy, nelze pochybovat o závaznosti těchto ustanovení pouze pro daňového dlužníka jakožto stranu smlouvy, nikoliv žalobce. Jednalo by se o relativní neplatnost kupní smlouvy, kterou by žalovaný nebyl oprávněn namítat. Tento závěr nevyplývá ani z části III napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný popsal právní základ případu a citoval konkrétní ustanovení daňového řádu a občanského zákoníku, na základě kterých rozhodoval. Žalovaný se s touto argumentací žalobce ve svém rozhodnutí nikterak nevypořádal.
10. V návaznosti na závěr o neplatnosti kupní smlouvy pak správce daně nesprávně dovedl, že převod vozidla na žalobce, ke kterému došlo dne 11. 3. 2024 je vůči správci daně neúčinný. Zápisy údajů do registru vozidel mají pouze deklaratorní povahu. Žalovaný pochybil při aplikaci § 180 odst. 6 daňového řádu, který se týká omezení dispozic dlužníka s jeho majetkem. Zápis žalobce jako vlastníka vozidla do registru vozidel nebyl právním jednáním dlužníka (daňového dlužníka) týkajícím se jeho majetku. V době provedení zápisu daňový dlužník již vlastníkem vozidla nebyl.
11. Žalobce považuje za irelevantní úvahy žalovaného o eventuálních krocích vlastníka vozidla k co nejrychlejšímu zapsání vlastnictví do registru vozidel. K provedení zápisu změny vlastníka v registru vozidel je třeba součinnosti mezi kupujícím a prodávajícím, kterou se žalobci podařilo zajistit až později. To ale na platnosti kupní smlouvy, ani její účinnosti vůči správci daně či vůči žalovanému nemůže ničeho změnit.
12. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nebyl v dobré víře v době uzavření kupní smlouvy. Žalobce neměl důvod pochybovat o vlastnictví vozidla daňovým dlužníkem. Současně s uzavřením kupní smlouvy převzal vozidlo včetně jeho příslušenství, což pro žalobce bylo dostatečnou zárukou, že na něj vlastnické právo k vozidlu přejde. Daňový dlužník jej současně opakovaně ujistil o tom, že je vlastníkem vozidla. Dle daňového dlužníka byl zápis společnosti MONETA v technickém průkazu pouze administrativní záležitostí. Žalobce vycházel z toho, že zápisem do registru vozidel se vlastnické právo nenabývá a podstatou úvěru (na rozdíl od leasingové smlouvy) je poskytnutí finančních prostředků na koupi určité věci. Přitom ale vlastníkem této věci se stává od počátku ten, jemuž byl úvěr poskytnut, nikoliv úvěrová společnost. Žalobce nebyl schopen ověřit existenci zajišťovacího vlastnického práva. Žalobci není úvěrová společnost tyto informace povinna poskytnout tak, jako žalovanému.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a setrval na stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. K námitce týkající se nepoužitelnosti vyjádření společnosti MONETA předestřel, že daňový řád v § 93 neomezuje možné důkazní prostředky žádným taxativním výčtem. Jako důkazních prostředků lze v rámci daňového řízení využít všech podkladů, které umožní buď zjištění, nebo ověření skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daňové povinnosti. Takto tedy mohla být použita i vyjádření společnosti MONETA ze dne 15. 2. 2024 a ze dne 27. 9. 2024.

14. Ohledně neprovedení navrhovaného důkazního prostředku (výpisy z účtu) žalovaný uzavřel, že žalobce chybně interpretoval vyjádření žalovaného, že skutečnosti týkající se smlouvy o úvěru nejsou pro věc významné. Žalovaný se vyjadřoval k otázce splacení úvěru daňovým dlužníkem, přičemž konstatoval, že všechny potřebné informace k této otázce byly zjištěny na základě vyjádření společnosti MONETA. Vyjádření společnosti MONETA a z její strany poskytnuté listiny [které byly v napadeném rozhodnutí specifikovány (reakce na výzvu správce daně k poskytnutí informací)] prokazují, že úvěrová smlouva byla řádně splacena ke dni 14. 2. 2024. Další dokazování okamžiku splacení úvěru bylo v dané věci nadbytečné.
15. Z napadeného rozhodnutí a předchozích podání žalobce vyplývá, že žalobce musel mít povědomí o existenci nějaké úvěrové smlouvy mezi daňovým dlužníkem a společností MONETA. Nicméně se nepokusil zjistit detailnější informace o této smlouvě a nevyužil všech dostupných prostředků, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k vozidlu. V rámci seznámení se zjištěnými skutečnostmi byl žalobce seznámen se stěžejními částmi úvěrové smlouvy a také mohl využít institutu nahlížení do spisu dle § 66 správního řádu.
16. Žalovaný se ztotožňuje s názorem správce daně o neúčinnosti převodu vlastnického práva a s jeho rozhodnutím, i když v napadeném rozhodnutí nezvolil příliš šťastnou formulaci. Žalobce kupní smlouvu přiložil až k odvolání, tudíž s ní správce daně nemohl pracovat. Proto správce daně stavěl argumentaci ve svém rozhodnutí primárně na neúčinnosti převodu vlastnického práva dle § 180 odst. 6 daňového řádu. Závěry správce daně a žalovaného v dané věci jsou konzistentní a oba dospěli ke stejnému závěru, že nejsou dány důvody pro vyloučení vozidla z daňové exekuce.
17. Žalobce neprokázal dobrou víru při uzavírání kupní smlouvy, neboť v daném případě byla zjištěna celá řada skutečností, které dobrou víru žalobce zpochybňují. Z obsahu návrhu na vyloučení a z obsahu žalobcova odvolání proti rozhodnutí správce daně je zřejmé, že si žalobce všiml nejasností v kupní smlouvě a v technickém průkaze (dále jen „TP“), nicméně tyto nejasnosti žádným způsobem neověřoval. Sám žalobce v návrhu na vyloučení uvádí, že daňový dlužník nikdy nebyl vlastníkem vozidla, ale pouze jeho provozovatelem, v důsledku čehož nemůže být vozidlo na základě exekučního příkazu pojata do soupisu majetku. Je zjevné, že v době uzavření kupní smlouvy existovaly skutečnosti zpochybňující vlastnictví vozidla. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ani k vydržení vlastnického práva k vozidlu.

Splnění procesních podmínek a vymezení soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by měl přihlídnout i bez námitek, soud neshledal.
20. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání. Žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, a soud má tudíž za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil dne 15. 5. 2025.

Posouzení věci soudem

21. Pro vyhodnocení postupu žalovaného, potažmo správce daně je nutno nejprve posoudit, zda žalobce je či není vlastníkem vozidla, popř. kdy došlo k nabytí vlastnického práva k vozidlu a na základě jakých právních jednání.
22. Dle § 2040 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) *smlouvou o zajišťovacím převodu práva zajišťuje dlužník nebo třetí osoba dluh tím, že věřiteli dočasně převede své právo. Má se za to, že zajišťovací převod práva je převodem s rozvazovací podmínkou, že dluh bude splněn.*
23. Zajišťovací převod práva je chápán jako jeden ze způsobů, jimiž lze dát jistotu, že dluh bude splněn. Smlouvou se zajišťuje splnění peněžitého nebo nepeněžitého dluhu tak, že osoba, která dává jistotu, převádí na věřitele své právo s rozvazovací podmínkou, že dluh bude splněn. V okamžiku splnění zajištěného dluhu se poskytovatel zajištění stane staronovým vlastníkem objektu převedeného za účelem zajištění. Pokud byla věc po dobu trvání zajišťovacího převodu práva předána věřiteli, je věřitel povinen vykonávat prostou správu věci. Při prosté správě tak není možné například věc zhodnocovat, prodat ji či ji zatížit (zástavním právem, věcným břemenem atp.). Pokud dojde např. k prodeji věci, dojde k porušení smlouvy a nastupuje možná odpovědnost za škodu. Bude-li na věřitele k zajištění převedeno vlastnické právo k nezastupitelné věci, a tato není zapsána ve veřejném seznamu, nastane situace, že obsah smlouvy uzavřené mezi poskytovatelem jistoty a zajištěným věřitelem, a tedy i povaha jeho práva, včetně omezení tohoto práva, zůstane třetím osobám zpravidla utajena. Dojde-li k převodu takové věci další osobě, použije se ustanovení o nabytí vlastnického práva od neoprávněného. Tato třetí osoba se tedy stane vlastníkem věci, pokud budou splněny striktně vymezené podmínky stanovené k ochraně dobré víry nabyvatele spoléhajícího na faktický stav bez možnosti ověřit si hodnověrně stav právní, typicky v případě, kdy ten, kdo právo k věci převádí, má věc u sebe a vydá ji nabyvateli na základě úplatné smlouvy (ELIÁŠ, Karel. *Zajišťovací převod práva v osnově občanského zákoníku*. Bulletin advokacie, 2011, č. 1-2, s. 72-75).
24. Podle § 2193 občanského zákoníku *smlouvou o výpůjčce půjčitel přenechává vypůjčitelu neuzivatelnou věc a zavazuje se mu umožnit její bezplatné dočasné užívání. Na základě výpůjčky dochází k dočasnému přenechání věci*. Vypůjčitel tak získává právo věc užívat obvyklým a přiměřeným způsobem pro svou vlastní potřebu a potřebu své domácnosti.
25. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že mezi společnostmi MONETA jakožto věřitelem a daňovým dlužníkem jakožto klientem byla dne 10. 4. 2017 uzavřena Smlouva o úvěru č. 33668999 (dále jen „úvěrová smlouva“) ve výši 739 800 Kč za účelem koupě vozidla. Součástí úvěrové smlouvy byla mimo jiné i smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva a smlouva o výpůjčce. Smlouvou o zajišťovacím převodu vlastnického práva k zajištění řádného a včasného splacení závazků ze smlouvy o úvěru převedl daňový dlužník své vlastnické právo k vozidlu na věřitele - společnost MONETA. Společnost MONETA nabyla vlastnické právo k vozidlu okamžikem podpisu úvěrové smlouvy (dne 10. 4. 2017). Úplným zánikem veškerých zajištěných závazků jejich splacením daňovým dlužníkem pak mělo přejít vlastnické právo k vozidlu zpět na daňového dlužníka. Smlouvou o výpůjčce přenechal věřitel společnost MONETA vozidlo daňovému dlužníku k dočasnému užívání. Po dobu trvání úvěrové smlouvy nesměl daňový dlužník bez předchozího písemného souhlasu společnosti MONETA vozidlo prodat, dát do zástavy, pronajmout apod. Smlouva o výpůjčce měla skončit dnem zániku zajištěných závazků jejich splacením. Daňový dlužník

byl dále povinen provést změnu v technickém průkazu vozidla tak, že společnost MONETA bude registrována jako vlastník vozidla a daňový dlužník jako provozovatel. Technický průkaz byl v držení společnosti MONETA.

26. Dne 2. 7. 2019 měl daňový dlužník uzavřít se žalobcem kupní smlouvu, na jejímž základě došlo k prodeji vozidla žalobci. Zároveň bylo vozidlo žalobci i předáno. Vzhledem k tomu, že na základě zajišťovacího převodu vlastnického práva byla vlastníkem vozidla ode dne 10. 4. 2017 do 14. 2. 2024 společnost MONETA a daňový dlužník měl vozidlo pouze vypůjčené k užívání, nebyl daňový dlužník oprávněn vozidlo zcizit a bez dalšího právoplatně a účinně umožnit žalobci nabýt vlastnické právo k vozidlu.
27. Nicméně dle § 1760 občanského zákoníku, *skutečnost, že strana nebyla při uzavření smlouvy oprávněna nakládat s tím, co má být podle smlouvy plněno, sama o sobě neplatnost smlouvy nevyvolává*. K uvedenému dospěla i dřívější judikatura Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1335/2005. Tím ale není dotčena zásada, podle které nikdo nemůže převést na jiného více práv, než má sám. Vlastnické právo k věci totiž věřiteli nevznikne. Ustanovení § 1760 tak reagovalo na dosavadní chybně zjednodušující praxi, která z uvedené zásady bez dalšího dovozovala neplatnost smlouvy, kterou se někdo zavazoval převést právo, jež sám nemá. (Cílem § 1760 občanského zákoníku není sanovat jiné nedostatky převodu, než pouze absenci oprávnění převodce. Bude-li převodce například nezpůsobilý k právnímu jednání z důvodu duševní poruchy, bude uzavřena smlouva absolutně neplatná a nemůže způsobit převod vlastnického práva na nabyvatele, i kdyby byl v dobré víře). Zcizí-li dlužník cizí věc neoprávněně jako svou, vznikají věřiteli práva z vadného plnění, jestliže věc přijal; jde svou povahou o právní vadu (§ 1920). Právní úprava však předpokládá, že zcizovací právní jednání je i nadále platné (srov. DVOŘÁK, Bohumil. § 1760 [Nedostatek dispozičního oprávnění]. In: PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. *Občanský zákoník. 2. vydání (3. aktualizace)*. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 6.).
28. Přestože absence oprávnění prodávajícího nakládat s předmětem koupě nemá (sama o sobě) vliv na platnost kupní smlouvy, má význam pro posouzení, zda dojde k věcněprávním účinkům smlouvy (zda se kupující stane vlastníkem předmětu koupě) (rozsudek NS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 29 Cdo 2601/2016-83).
29. Vzhledem k výše uvedenému je soud nucen korigovat závěry žalovaného, jelikož v posuzovaném případě daňový dlužník mohl uzavřít platnou kupní smlouvu o koupi vozidla. Nicméně pro nastolení věcněprávních účinků této platné kupní smlouvy bylo nutné splnit další podmínky pro nabytí vlastnického práva od neoprávněného a dle těchto následně vyhodnotit účinnost kupní smlouvy a vlastnictví k vozidlu.
30. Případů nabytí od nevlastníka zakotvuje občanský zákon hned několik. Pro věci nezapsané do veřejného seznamu (vozidlo v posuzovaném případě) jde primárně o § 1109 až 1111.
31. Dle § 1109 občanského zákoníku *vlastníkem věci se stane ten, kdo získal věc, která není zapsána ve veřejném seznamu, a byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře v oprávnění druhé strany vlastnické právo převést na základě řádného titulu, pokud k nabytí došlo*
  - a) ve veřejné dražbě,
  - b) od podnikatele při jeho podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku,
  - c) za úplatu od někoho, komu vlastník věc svěřil,
  - d) od neoprávněného dědice, jemuž bylo nabytí dědictví potvrzeno,

e) při obchodu s investičním nástrojem, cenným papírem nebo listinou vystavenými na doručitele, nebo

f) při obchodu na komoditní burze.

32. Dle § 1110 občanského zákoníku, získal-li někdo v dobré víře za úplatu použitou movitou věc od podnikatele, který při své podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku obchoduje takovými věcmi, vydá ji vlastníku, který prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo že mu věc byla odňata svémocně a že od ztráty nebo odnětí věci uplynuly nejvýše tři roky.
33. Dle § 1111 občanského zákoníku, získal-li někdo movitou věc za jiných okolností, než které stanoví § 1109 nebo 1110, stane se vlastníkem věci, pokud prokáže dobrou víru v oprávnění převodce převést vlastnické právo k věci. To neplatí, pokud vlastník prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo činem povahy úmyslného trestného činu.
34. Ustanovení § 1111 představuje obecnou skutkovou podstatu nabytí nezapsané movité věci od neoprávněného. Uplatní se, pokud není naplněna žádná ze speciálních privilegovaných skutkových podstat uvedených v § 1109 (rozsudek NS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 22 Cdo 5330/2015-193). Nabytí podle § 1111 je (oproti privilegovaným případům § 1109) obtížnější, neboť § 1111 vyžaduje, aby dobrou víru prokázal nabyvatel (text § 1111 vylučuje uplatnění domněnky dobré víry ve smyslu § 7) (srov. PETROV, Jan. § 1111 [Základní skutková podstata]. In: PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. *Občanský zákoník. 2. vydání (3. aktualizace)*. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 1.)
35. V závislosti na skutkových okolnostech věci by přicházelo v úvahu nabytí vlastnického práva podle § 1109 písm. c) občanského zákoníku, kdyby šlo o převod za úplatu od dlužníka jako osoby, které vlastník svěřil movité věci smlouvou o výpůjčce. Žalobce by se stal vlastníkem vozidla, kdyby byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře, že daňový dlužník byl oprávněn vlastnické právo převést. Platí zde domněnka existence dobré víry (§ 7 občanského zákoníku), která může být vyvrácena (srov. rozsudek NS ze dne 26. 7. 2022, č. j. 23 Cdo 1837/2022-280).
36. Nejvyšší soud se k otázce dobré víry obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4925/2016, v němž citoval závěry odborné literatury, podle kterých je dobrá víra stavem, kdy jednájící neví o určitých právně významných nedostatcích souvisejících s jeho jednáním, a ani o nich vědět nemohl. Nejde jenom o vnitřní stav mysli jednájícího, který o určitých skutečnostech neví, neboť tím by mohl být chráněn i někdo, kdo si počínal nedbale, což není smyslem principu ochrany dobré víry. Jde o situaci, kdy jednájící nejen neví, ale ani vzhledem k okolnostem o nedostatcích vědět nemohl. V citovaném rozsudku dovolací soud dále dodal, že ustanovení § 7 občanského zákoníku vyjadřuje vyvratitelnou domněnku jednání v dobré víře. Účastník, který se brání právním důsledkům, které zákon váže na jednání v dobré víře, je povinen tvrdit a prokázat skutečnosti, vylučující objektivně posuzovanou dobrou víru protistrany. Hodnocení důkazů pak směřuje ke zjištění skutkového stavu, tedy okolností, na které lze vázat úsudek o existenci dobré víry; to, zda někdo jednal v dobré víře či nikoliv, je již posouzením právním; soud zváží, zda zjištěné skutečnosti dobrou víru v dané věci objektivně vylučují.
37. Ochrana dobré víry je obecným právním principem. V této souvislosti nestanoví žádné zvláštní ustanovení o dobré víře nabyvatele, který nabývá věc od neoprávněného. Právě u nabytí od neoprávněného, tedy tam, kde je dobrá víra předpokladem odnětí práva jinému subjektu, by měla být posuzována spíše přísněji. Vždy by měla být po nabyvateli požadována

jistá míra obvyklé opatrnosti, kterou by průměrná osoba měla v dané situaci vynaložit. Dobrou víru nelze posuzovat jen z hlediska existence objektivních okolností, ze kterých se na ni dá usuzovat. Naopak by se tato dobrá víra měla k takovým okolnostem vztahovat, protože jedině na základě nich je nabyvatel schopen nabýt zdání, že převodce je vlastníkem, respektive oprávněným věc převést. Nejčastěji budou tyto okolnosti seznatelné z chování převodce, nikoli však pouze z jeho tvrzení.

38. Žalobce odůvodňuje existenci své dobré víry v oprávněnost daňového dlužníka převést vlastnické právo k vozidlu skutečností, že současně s uzavřením kupní smlouvy převzal vozidlo, daňový dlužník opakovaně prohlásil, že je vlastníkem vozidla a že zápis společnosti MONETA v technickém průkazu jakožto vlastníka vozidla byl pouze administrativní záležitostí. Žalobce také vycházel z toho, že zápis do registru vozidel je pouze evidenční a na jeho základě se vlastnické právo nenabývá. Vlastníkem věci se stává od počátku ten, jemuž byl úvěr poskytnut. Žalobce nebyl schopen ověřit existenci zajišťovacího převodu vlastnického práva.
39. V souladu se závěry žalovaného i soud dospěl v projednávané věci k závěru, že žalobce nemohl být při uzavírání kupní smlouvy v dobré víře, že daňový dlužník je vlastníkem vozidla a může s ním neomezeně nakládat, neboť existovaly skutečnosti, které objektivně dobrou víru vylučují.
40. Při zkoumání dobré víry je nutné, aby kupující využil dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně vlastníkem prodávané věci, např. prověřením jeho osoby nebo dokladem o předchozím nabytí prodávané věci (TÉGL, Petr, MELZER, Filip. Nabytí od neoprávněného a chápání § 1112 o. z. v judikatuře Nejvyššího soudu. Bulletin advokacie, 2025, č. 3, s. 11-20). Je povinností poctivého (dobrověrného) nabyvatele vynaložit investigaçní aktivitu. Tato investigaçní povinnost by neměla být vnímána jako obecná povinnost, ale měla by se spíše uplatnit v případech zvýšené pravděpodobnosti, že převodce nemusí být vlastníkem, např. při prodeji ojetých automobilů nebo věcí, u kterých se obvykle sjednává výhrada vlastnického práva (srov. rozsudek NS ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 29 ICdo 144/2018-105).
41. Lze souhlasit se žalobcem, že technický průkaz neprokazuje vlastnictví věci a registr silničních vozidel není veřejným seznamem zakládajícím vlastnictví k vozidlu. Tyto závěry vyplývají z již ustálené judikatury týkající se významu údajů o vlastnictví zapsaných v technickém průkazu a registru vozidel (např. rozsudek NS ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 32 Odo 1411/2005). V případě, kdy ale z jiných okolností vyvstanou pochybnosti o vlastnickém právu převodce, nemůže se nabyvatel spokojit pouze s údajem o vlastnictví převodce uvedeným v technickém průkazu vozidla, tj. s tím, že je v něm převodce zapsán jako vlastník vozidla. Tím spíše pak má pro (ne)existenci dobré víry nabyvatele význam vědomost, že převodce (prodávající) v technickém průkazu (v registru vozidel) jako vlastník vozidla naopak uveden není. Taková okolnost je objektivně způsobilá zpochybnit dobrou víru nabyvatele v oprávnění prodávajícího vlastnické právo převést. Kupující se v takovém případě nemůže spokojit s pouhým prohlášením prodávajícího, že je vlastníkem tohoto vozidla [srov. DOBROVOLNÁ, E., In: SPÁČIL, J., KRÁLÍK, M. a kol: *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 420].
42. Soud má za to, že v situaci, kdy bylo z osvědčení o registraci vozidla a technického průkazu jasně seznatelné, že prodávající daňový dlužník nikdy nebyl uveden jako vlastník vozidla, byla tato skutečnost objektivně schopna vyvolat závažné pochybnosti o vlastnictví vozidla

a měla vést k dalšímu ověřování a prověřování okolností dané transakce. Žalobce si měl počínat s běžnou péčí a opatrností. Jeho dobrá víra v oprávnění daňového dlužníka převést vlastnické právo k vozidlu se za této situace nemohla opírat pouze o skutečnost, že měl daňový dlužník vozidlo v držení a toto mu předal, ani o prohlášení v kupní smlouvě a ujištění daňového dlužníka, že je vlastníkem vozidla a že zápisy v registru vozidel a technickém průkazu jsou jen administrativní záležitostí (viz také rozsudek NS ze dne 26. 7. 2022, č. j. 23 Cdo 1837/2022-280).

43. To platí tím spíše v daném případě, kdy z úvěrové smlouvy navíc plyne, že technický průkaz měla po celou dobu účinnosti úvěrové smlouvy v držení společnost MONETA. Stěží se může žalobce dovolávat dobré víry v to, že daňový dlužník byl v době uzavření kupní smlouvy oprávněným vlastníkem vozidla v situaci, kdy daňový dlužník ani neměl v držení technický průkaz k vozidlu. Maximálně mohl mít v držení pouze osvědčení o registraci vozidla, tzv. malý technický průkaz, v němž ale musela být jako vlastník uvedena společnost MONETA a nikoliv daňový dlužník. Takové okolnosti dobrou víru žalobce v době uzavření smlouvy vyvrací.
44. Soud se také shoduje se žalovaným, že k přesvědčení o existenci dobré víry nepřispívá ani fakt, že k zápisu žalobce jakožto vlastníka vozidla do registru vozidel došlo až dne 11. 3. 2024. Žalobci se, tedy jak sám tvrdí, podařilo získat součinnost daňového dlužníka k tomuto zápisu později - až po téměř 5 letech od podpisu kupní smlouvy a převzetí vozidla. To za situace, kdy jednatel a společníkem daňového dlužníka byl od roku 2018 do roku 2022 otec žalobce. Žalobce také mohl požádat daňového dlužníka o poskytnutí Smlouvy.
45. Soud tedy v této části shrnuje, že i přes to, že žalobce dne 2. 7. 2019 uzavřel platnou kupní smlouvu, nenastaly vzhledem k výše popsané absenci dobré víry věcněprávní účinky převodu a žalobce nenabyl ke dni jejího uzavření a převzetí vozidla vlastnické právo.
46. Stejně tak v daném případě vzhledem k absenci dobré víry nemohlo dojít k vydržení vlastnického práva k vozidlu, jelikož dle § 992 občanského zákoníku *kdo má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává, je poctivý držitel. Nepoctivě drží ten, kdo ví nebo komu musí být z okolností zjevné, že vykonává právo, které mu nenáleží.*
47. Ze správního spisu plyne, že dne 14. 2. 2024 byly závazky z úvěrové smlouvy splaceny. Na rozdíl od názoru žalobce, soud považuje vyjádření společnosti MONETA ze dne 15. 2. 2024 a ze dne 27. 9. 2024 za důkazní prostředky, na základě kterých lze učinit závěr o datu ukončení úvěrové smlouvy a splacení celého úvěru.
48. Dle § 93 odst. 1 daňového řádu *jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.*
49. Uvedené ustanovení obsahuje demonstrativní výčet důkazních prostředků. Jako důkazní prostředky bude možné použít cokoli, co povede ke zjištění skutečného stavu věci, za což lze jistě vyjádření společnosti MONETA (listiny vypovídající o určité skutečnosti – úhrada veškerých závazků ke dni 14. 2. 2024) považovat. Žalovaný (stejně jako soud) neměl o pravdivosti či věrohodnosti údajů obsažených ve sdělení pochyby, přičemž žalobce tyto z uvedených důvodů ani nezpochybňoval a nikterak nevyvracel. Námitka o nemožnosti

učinit na jejich podkladě (spolu s úvěrovou smlouvou a plnou mocí) závěr o splacení úvěru daňovým dlužníkem dne 14. 2. 2024 není důvodná.

50. V této souvislosti soud poznamenává, že správce daně není vázán návrhy v tom směru, že by byl povinen provést všechny navrhované důkazy. Námitka žalobce, že v rozporu se zákonem nebyl proveden jím navrhovaný důkaz – výpis z účtu společnosti MONETA, a tudíž splacení úvěru nebylo prokázáno, nebyla soudem shledána důvodnou. Žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci a neprovedení navrhovaného důkazu dostatečným způsobem odůvodnil (bod 44 napadeného rozhodnutí). Stejně tak popsal obsah vyjádření společnosti MONETA a uvedl listiny, které mu byly společností MONETA poskytnuty (bod 22, 35 a 36 napadeného rozhodnutí). Skutečnosti z nich zjištěné a jejich hodnocení vyplývá z celkového znění napadeného rozhodnutí i ze seznámení se zjištěnými skutečnostmi, které bylo doručeno žalobci dne 8. 12. 2024 a na které žalobce reagoval dne 18. 12. 2024. Námitka žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
51. Splacením závazku dne 14. 2. 2024 došlo k zániku zajišťovacího převodu práva a znovunabytí vlastnického práva daňového dlužníka k vozidlu. Od tohoto okamžiku byl tedy daňový dlužník vlastníkem vozidla a z pohledu soukromého práva by byl oprávněn vozidlo platně i účinně převést. V té době mu v tom ovšem už bránila probíhající daňová exekuce.
52. Dle § 180 odst. 1 daňového řádu, *nebyl-li nebo nemohl-li být vymáhaný nedoplatek uhrazen daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, má na výzvu správce daně dlužník povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku. Lhůta pro podání prohlášení o majetku nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě správce daně poučí dlužníka o povinnostech spojených s doručením výzvy a případných následcích spojených s nepodáním prohlášení nebo uvedením nepravdivých anebo hrubě zkreslených údajů; ohledně nesplnění této povinnosti není správce daně vázán povinností mlčenlivosti pro účely trestního řízení.*
53. Dle § 180 odst. 6 daňového řádu *právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.*
54. V daném případě účinnému převodu vlastnického práva k vozidlu a případné konvalidaci neúčinnosti dřívějšího převodu vlastnického práva bránila výzva k prohlášení o majetku dle § 180 daňového řádu, která byla daňovému dlužníku doručena dne 22. 11. 2021 a ve které byl daňový dlužník poučen o neúčinnosti právních jednání týkajících se jeho majetku učiněných po obdržení výzvy. Tato neúčinnost nastává ze zákona a správce daně se může domáhat uspokojení své pohledávky také z majetku, který byl neúčinným právním jednáním převeden na jiného, a to bez dalšího rozhodnutí. Daňový řád zakazuje dlužníkovi činit právní úkony, jimiž zmenšuje svůj majetek. Porušení zákazu činit právní úkony zmenšující dlužníkovu majetkovou sféru nemají za následek absolutní neplatnost právního úkonu, ale jeho relativní neúčinnost. Tato neúčinnost nastává již v důsledku samotného porušení zákazu, a není proto zapotřebí se jí vůči dlužníku dovolat nebo ji uplatnit odpůřčí žalobou. Relativní neúčinnost znamená, že právní úkon je platný, avšak ve vztahu ke správci daně a dalším osobám, jež mají vůči dlužníkovi pohledávku přiznanou exekučním titulem,

postrádá právní účinky. V důsledku toho se správce daně a tyto další osoby mohou exekučně hojit na majetku, který neúčinným právním úkonem ušel z dlužníkovy majetkové sféry, tak, jako by i nadále náležel dlužníku (BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K., ŽIŠKOVÁ, M. *Daňový řád: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-6-20]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).

55. Soud proto dospěl k závěru, že v době uzavření kupní smlouvy dne 2. 7. 2019 nebyl daňový dlužník vlastníkem vozidla, který by mohl s tímto volně disponovat. Zároveň žalobce nebyl v době jejího uzavření v dobré víře v oprávnění daňového dlužníka s vozidlem volně disponovat. Kupní smlouva proto nevyvolala věcněprávní účinky a žalobce se nestal vlastníkem vozidla. K účinnému převodu vlastnického práva k vozidlu pak nemohlo dojít ani po 14. 2. 2024, kdy již daňový dlužník byl vlastníkem vozidla, a účinkům převodu vůči správci daně tudíž bránilo zákonné *generální inhibitorium* správce daně.
56. Žalovaný, potažmo správce daně tedy nepochybili, pokud vozidlo sepsali do soupisu majetku daňového dlužníka a z tohoto soupisu ho na základě návrhu žalobce nevyloučili.
57. Žalobní body jsou nedůvodné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Soud na základě výše uvedených zjištění a úvah dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy (správní spis, kupní smlouva) pro nadbytečnost. Kupní smlouva je obsažena již v žalovaném předloženém daňovém spise. Obsahem daňového (správního) spisu se přitom dokazování v řízení před správními soudy neprovádí.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu